

Tadeusz Wiśniowski.

Geologii polskiej ubył jeden z jej pierwszorzędných przedstawicieli, badacz wielce zasłużony około poznania budowy ziemi ojczystej.

12 grudnia 1933 r. zmarł w Warszawie T a d e u s z W i ś n i o w s k i.

Urodzony 18. kwietnia 1865 r. w Stanisławowie, spędził swe lata młdzieńcze w twardej walce o byt i o zdobycie wiedzy. Interesując się wszechstronnie przyrodą poświęca się wreszcie geologii. Swą pracę zawodową zaczyna w r. 1886, jako demonstrator przy katedrze mineralogji i geologii U. J., zaś po utworzeniu samodzielnego Gabinetu Geologicznego w tym roku, zostaje jego asystentem i bierze udział pod kierownictwem prof. Szajnochy w zorganizowaniu tego pierwszego polskiego Zakładu Geologicznego. Później zajmuje się zbiorami Muzeum Komisji Fizjograficznej. W Krakowie również zaczyna, w r. 1893 swą pracę pedagogiczną jako nauczyciel w gimnazjum Św. Anny. Praca ta zmusza go do częstej zmiany miejsca pobytu, tak że w ciągu 5 lat widzimy go uczącego w gimnazjach: w Krakowie, Chyrowie, Kołomyi, wreszcie we Lwowie, gdzie osiada na stałe, aż do końca swej pracy zawodowej. W r. 1908 zostaje profesorem Politechniki Lwowskiej i trwa na tem stanowisku do r. 1925, nie opuszczając Lwowa nawet w czasie wojny światowej. W r. 1926 przenosi się do Warszawy, gdzie śmierć przerywa pracę Jego znojnego żywota.

W spuściźnie naukowej po Wiśniowskim odzwierciedlają się trzy główne kierunki Jego działalności naukowej.

Pierwszy — to naukowo-badawczy. Znajdujemy więc

prace odnoszące się do geologii i paleontologii, krakowskiego, trzeciorzędu podkarpackiego, Podola, a przede wszystkim Karpat z mapą geol. okolic Dobromila na czele. Jest to może najlepszy arkusz Karpat fliszowych z Atlasu Geol. Galicji, który w sumienności wykonania można porównać tylko z krakowską mapą Zaręcznego w tymże Atlasie.

Z drugiego kierunku historyczno-geologicznego mamy prace, traktujące o historii Geologii Polskiej. Pod koniec życia Zmarły oddał się jej całkowicie. Niestety nie było Mu danem dokończyć zamierzonej monografii historycznej i bibliograficznej.

Wreszcie, równie wielkie, zasługi ma *Wiśniewski* na polu pedagogji. Jako nauczyciel znał psychologję ucznia i napisał też szereg doskonałych podręczników mineralogiczno-chemicznych, zoologicznych i geologicznych.

W ś. p. *Tadeuszu Wiśniewskim* traci nauka polska, a z nią *Polsk. Tow. Geol.*, które Zmarły gorliwie popierał, swego nieodżałowanego wybitnego Przedstawiciela.

Cześć Jego pamięci!

Polskie Towarzystwo Geologiczne.

Józef Siemiradzki.

W grudniu r. 1933 poniosła geologia polska drugą ciężką stratę. W niespełna dzień po zgonie ś. p. *Tadeusza Wiśniewskiego*, zmarł również w Warszawie *Józef Siemiradzki*, doktor mineralogji, profesor paleontologii Uniwersytetu lwowskiego, członek Wydziału matematyczno-przyrodniczego Polskiej Akademji Umiejętności.

Bardzo rozległa działalność naukowa ś. p. prof. *J. Siemiradzkiego* i widoczna z niej różnorodność opracowywanych tematów świadczą najwymowniej o wszechstronności tego wielkiego umysłu.

Dorobek naukowy ś. p. *J. Siemiradzkiego* wskazuje na cały szereg okresów w jego życiu. W okresie pierwszym do r. 1885 pojawiają się sprawozdania i opisy geolo-